

ΙΕΡΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ
ΠΡΟΝΟΙΑ ΜΕΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Β'. | ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1912 | ΑΡΙΘ. 78

«Καὶ ἐξελεύσει ἀπ' αὐτῶν ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν».

(Ἄποκ. κβ', 4).

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΚΑΤΑΝΟΟΥΜΕΝΗ ΔΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΥ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ

ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΩΝ

Ἰερὸν κείμενον.

Κεφ. στ'. 2. Οἵτινες ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ, πῶς ἔτι ζήσομεν ἐν αὐτῇ;

Σύντομος ἐρμηνεία.

Κεφ. στ'. 2. Ἄνθρωποι, ὅποιοι ἡμεῖς οἱ χριστιανοί, οἵτινες ἀπεθάνομεν ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, πῶς θὰ ζήσωμεν πλέον μὲ αὐτήν;

Ἐρμηνευτικὰ παρατηρήσεις

Ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς ἀπέθανε τῇ ἁμαρτίᾳ, καὶ δὲν ὑπάρχει εὐκολὸς τρόπος νὰ ἐπανέλθῃ πάλιν εἰς τὴν ἐφ' ἁμαρτίαν ζωὴν.

Ὁ ὁρὸς ἀπεθάνομεν σημαίνει πρᾶξιν θανάτου θετικὴν καὶ τετελεσμένην ἅπαξ διὰ παντός, καὶ ὄχι βαθμιαίαν καὶ παροδικήν.

Τινὲς ἐξηγοῦν τὸ ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ, ὡς κατεδικάσθημεν πάντες οἱ ἄνθρωποι εἰς θάνατον ἕνεκα τῆς ἁμαρτίας· καὶ ἐννοοῦν τοιαύτην τὴν προπατορικὴν κυρίως, μὴ ἀποκλεισμένων καὶ τῶν προαιρετικῶν. Ἄλλ' ἢ

σειρὰ τοῦ λόγου καὶ ἄλλαι συγγενεῖς φράσεις, ὡς τὸ ἀπεθάνομεν τῷ νόμῳ καὶ ἐστῶρωμα τῷ κόσμῳ, πείθουν ὅτι ἡ δοτικὴ τῇ ἁμαρτίᾳ εἶνε ὄχι τῆς αἰτίας, ἀλλὰ τῆς ἀναφορᾶς, δηλαδὴ ἀπεθάνομεν ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, ἀπέναντι αὐτῆς.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι, καὶ ἂν ἐξηγηθῇ ἡ δοτικὴ διὰ τοῦ ἕνεκα, ἐξάγεται πλήρες νόημα, τὸ ἐξῆς: Ἐνεκα τῆς ἁμαρτίας ὑφιστάμεθα, ὡς πιστεύομεν οἱ χριστιανοί, τόσον ὀλέθριον καὶ παγκόσμιον πάθημα, τὸν θάνατον, ὡς καταδίκην Θεοῦ ἕνεκα τῆς ἁμαρτίας, πῶς θὰ ζήσωμεν πάλιν βίον ἁμαρτίας; Ἄλλὰ τὸ ἀληθὲς νόημα εἶνε, δι' οὗς λόγους ἀνωτέρω εἶπομεν, ὅτι ἀπεθάνομεν ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν.

Καὶ πράγματι ἐὰν ἡμεῖς ἀληθεῖς χριστιανοί, ἔχομεν ἀποθά- νει ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, δηλαδὴ ἔχομεν νεκρωθῆ ὡς πρὸς τὴν πρᾶξιν τῆς ἁμαρτίας· ἤτοι, κα-

θὼς ὁ νεκρὸς ἀπέβαλε πᾶσαν ἐνεργείαν δύναμιν, οὕτω καὶ ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς ἐξῆσε νεκρὸς, ἀπέθανεν, ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν.

Τὸ γεγονός τοῦ θανάτου εἶνε εἰκὼν τῆς ῥιζικῆς διαρρηξέως οἰουδήποτε δεσμοῦ. Ἡ ἔκφρασις λοιπὸν ὅτι ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ τί σημαίνει; Ὅτι ἐποιήσαμεν ἀνέκκλητον διαζύγιον πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἐπομένως δηλοῖ τὴν τελείαν ἀντίθεσιν τοῦ βίου τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ πρὸς τὸν βίον τῆς ἁμαρτίας.

Ζήτημα γεννᾶται ποῖον γεγονός εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ Ἀπόστολος, γράφων ὅτι ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ. Τινὲς ἐνόμισαν τὸ βάπτισμα, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τοῦτο φέρει τὴν μετὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπικοινωνίαν, ἣτις ἀποκτείνει τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, τὸν τῆς ἁμαρτίας. Ἄλλὰ τὸ βάπτισμα παραβάλλεται κατωτέρω πρὸς τὴν ταφήν, ἣτις προϋποθέτει τὸν θάνατον. Ἄλλοι ἐνόμισαν ὅτι εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν δικαιοσύνην. Ἄλλ' ἢ ἡ δικαιοσύνη σχετίζεται συνήθως πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς ζωῆς, καὶ ὄχι τοῦ θανάτου. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ Ἀπόστολος γράφων ὅτι ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ εἶχεν ὑπ'

ὄψιν τὸ γεγονός τῆς νεκρούσης τὴν ἁμαρτίαν πίστεως, τὸ γεγονός καθ' ὃ ὁ πιστὸς ἰδιοποιεῖται τὴν ἐξίλαστικὴν θυσίαν τοῦ Κυρίου, συμφώνως καὶ πρὸς τὸ ἄλλαχού λεγόμενον, ὅτι ἐθανατώθημεν τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὅπερ ἐθυσιάσθη. Πράγματι ὅταν ἰδιοποιηθῶμεν πρὸς ἡμετέραν συνδιαλλαγὴν τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ὑπέστη διὰ τὴν ἡμετέραν ἁμαρτίαν, ἢ πίστις εἰς τὴν δύναμιν τοῦ θανάτου τούτου καθίσταται ἐν ἡμῖν ὁ θάνατος τῇ ἁμαρτίᾳ. Ἡ θανατικὴ καταδίκη, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς μέσῳ τοῦ Χριστοῦ ἐπληξε τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἀντανανκάζεται καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀναπαρίσταται ἐντὸς τῆς ἡμετέρας συνειδήσεως ὡς ἡ θανατικὴ καταδίκη τῆς ἡμετέρας ἁμαρτίας. Καὶ ἡμεῖς συναισθανόμεθα ἑαυτοὺς ἐξηναγκασμένους νὰ διαρρηξώμεν πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ὑπέστη τὸν θάνατον τοῦτον. Οὕτω δὲ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ καταδικάζει καὶ ἡμᾶς εἰς θάνατον ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν.

Ἐρμηνευτικὴ προσευχή.

Πιστεύομεν· ἀπέθανες διὰ νὰ θανατώσης τὴν ἁμαρτίαν, Λυτρωτὰ, διὰ νὰ μᾶς λυτρώσης. Καὶ οὗτός Σου ὁ θάνατος καὶ αὕτη μας ἡ πίστις

τὴν ἀμαρτίαν θανατοῦν. Ποῦ πλέον ἡ ἰσχύς της ;
 Οἱ γνήσιοι Χριστιανοὶ διὰ τῆς πίστεώς των
 τῆς ἀμαρτίας τὴν ἰσχὺν ἐνέκρωσαν ἐντὸς των.
 Ὅποια νίκη! ταύτης δὲ Σύ, Σῶτερ, ἡ αἰτία.
 Σοῦ ἕνεκα γενόμεθα νεκροὶ τῇ ἀμαρτίᾳ.
 Εὐχαριστοῦμεν, Δευτερώτά. Ναὶ ὅσοι δυσφοροῦμεν
 νὰ ζῶμεν ὡς ἀμαρτωλοὶ, εἰς Σε τὸ χρεωτοῦμεν.
 Σὺ ἐθανάτωσας θανῶν τὴν ἀμαρτίαν μόνος
 καὶ ἔγινεν ἡ πίστις Σου ἡ ἀμαρτιοκτόνος.

Κ. Α. ΔΙΑΛΗΞΜΑΣ

ΠΙΟΝΙΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου).

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὁμι-
 λίας τοῦ Πιονίου ἐν τῷ ἀπειρῷ πλή-
 θει ἐπεκράτησεν ἀπόλυτος σιγή. Με-
 τὰ τὴν ὁμιλίαν ὁ εὐθαρσῆς καὶ εὐ-
 γλωττος τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁμολο-
 γητῆς ὠδηγήθη εἰς δημόσιόν τι τῆς
 ἀγορᾶς οἰκοδόμημα («Ὑπαιθρον»
 Atrium.) Ἐνταῦθα καὶ ὁ Πολέμων
 καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἄνευ βίας ἀλλὰ
 μᾶλλον μετὰ συμπαθείας, προσεπά-
 θησαν νὰ πείσωσι τὸν Πιόνιον ὅ-
 πως ἀρνηθῆ τὸν Χριστιανισμὸν καὶ
 ἀποφύγῃ τὴν εἰς θάνατον καταδίκη,
 «πέισθητι ἡμῖν, Πιόνιε, ὅτι σὲ φι-
 λοῦμεν, καὶ διὰ πολλὰ ἄξιος εἶ ζῆν,
 ἦθους τε ἕνεκα καὶ ἐπιεικείας» κα-
 λὸν ἐστὶ τὸ ζῆν, καὶ τὸ φῶς τοῦτο
 βλέπειν», ἐπέλεγον οἱ «ἐκλιπαροῦν-

τες» αὐτόν, κατὰ τὸ τοῦ ποιητοῦ τῆς
 Ἰφιγενείας ἐν Αὐλίδι,
 «ἠδὲν γὰρ τὸ φῶς λεύσσειν».
 Ἄλλ' ὁ Πιόνιος ἀπήντα «καγὼ λέ-
 γω ὅτι καλὸν τὸ ζῆν, ἀλλ' ἐκεῖνο
 κρεῖσσον, ὃ ἡμεῖς ἐπιποθοῦμεν καὶ
 τὸ φῶς, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀληθινόν.
 Καὶ ταῦτα μὲν οὖν ἅπαντα καλά
 καὶ οὐχ ὡς θανατιῶντες ἢ μισοῦντες
 τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ φεύγομεν, ἀλλ' ἐ-
 τέρων μεγάλων ὑπερβολῇ τούτων
 καταφρονοῦμεν ἐνεδρευόντων ἡμᾶς.»
 Ὁμολόγει λοιπὸν ὅτι τὸ ζῆν καὶ τὸ
 βλέπειν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶνε κα-
 λόν, ἀλλ' ἔσπευδε [πρὸς τὴν αἰωνίαν
 καὶ μακαρίαν ζωὴν, πρὸς τὸ ἀνέσπε-
 ρον φῶς, χάριν αὐτῶν κατεφρόνει
 τῆς παρουσίας ζωῆς καὶ τοῦ ἡλιακοῦ

φωτός. Ταῦτα λέγοντος τοῦ Πιονίου,
 ἀνθρωπὸς τις ἐκ τοῦ ὄχλου πονηρὸς
 ὀνόματι Ἀλέξανδρος διέκοψεν αὐτὸν
 εἰπὼν : «Ἄκουσον ἡμῶν, Πιόνιε»,
 ὁ Πιόνιος εἶπεν : «Εὐλαβοῦ σὺ παρ'
 ἡμῶν ἀκούειν· ἂ γὰρ σὺ οἶδας, οἶδα,
 ἃ δὲ ἐγὼ ἐπίσταμαι σὺ ἀγνοεῖς». Ὁ
 Ἀλέξανδρος ἠθέλησε νὰ καταγγελά-
 σῃ αὐτὸν καὶ δεικνύων τὴν περὶ τὸν
 τραχήλον τοῦ Πιονίου, τῆς Σαβίνης
 καὶ τοῦ Ἀσκληπιάδου ἄλυσον εἶπεν
 εἰρωνικῶς : «Ταῦτα δὲ διατί ; Ἐκ
 τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Πιονίου, ὅτι
 ταῦτα ἐσήμαινον ὅτι εἶχον ἀπόφα-
 σιν ν' ἀποθάνωσιν ὑπὲρ τῆς Χρι-
 στιανικῆς πίστεως καὶ ὅτι ἐπομένως
 ἦτο περιττὴ πᾶσα αὐτῶν ἀνάκρισις,
 ἐφιμάθη ὁ Ἀλέξανδρος. Ἄλλ' ἐξη-
 κολούθουν πάλιν παρακαλοῦντες τὸν
 Πιόνιον καὶ προτρέποντες αὐτὸν οἱ
 περιστάμενοι. Εἰς τὰς προτροπὰς
 αὐτῶν καὶ παρακλήσεις μίαν σταθε-
 ρὰν καὶ ἀδιασάλευτον εἶχεν ὁ Πιό-
 νιος ἀπάντησιν «Οὕτω κεκρίκαμεν!»
 Λαβὼν δὲ ἀφορμὴν διήλεγξεν αὐ-
 τοὺς ἐπὶ τῇ ἀπιστίᾳ καὶ τῇ ἠθικῇ
 αὐτῶν καταστάσει. Ὁ πονηρὸς Ἀ-
 λέξανδρος, ἀκρίτως, μετὰ τὸν ἔλεγ-
 χον ἐκεῖνον τοῦ Πιονίου, παρετήρη-
 σε «τίς χρεῖα ἐστὶ τῶν λόγων ὑμῶν
 τούτων, ὅποτε οὐκ ἔξεστιν ἡμᾶς ζῆν ;
 Ἄλλ' ὁ πολὺς λαὸς κατατερόμενος
 ἐκ τῆς εὐφραδείας καὶ τῶν λόγων τοῦ
 Πιονίου, ἐξίτηι νὰ γίνῃ συνάθροισις
 ἐν τῷ θεάτρῳ, ἵνα ἐκεῖ καλύτερον ἀ-
 κουσθῆ ὁ Πιόνιος, τινὲς ὁμως τῶν
 φίλων τοῦ Πολέμωνος, φοβούμενοι
 ταραχὴν τινα τοῦ λαοῦ, συνεβούλευ-

σαν νὰ μὴ ἐπιτραπῆ εἰς τὸν Πιόνιον
 νὰ ὁμιλήσῃ, μάλιστα ἐν τῷ θεάτρῳ,
 πρὸ τοῦ πολλοῦ λαοῦ. Ὁ Πολέμων
 ἤκουσε τὴν συμβουλήν ταύτην, ὅ-
 θεν εἶπε πρὸς τὸν Πιόνιον.

«Πιόνιε, εἰ μὴ θέλεις θῦσαι
 κἂν ἐλθῆ εἰς τὸ Νεμεσεῖον»

ὁ Πιόνιος ἀπήντησεν,

«Ἄλλ' οὐ συμφέρει σοι τοῖς εἰ-
 δώλοισι, ἵνα ἐκεῖ ἐλθῶμεν»

Πολέμων εἶπεν,

«Πείσθητι ἡμῖν Πιόνιε»,

ὁ Πιόνιος ἀπήντησεν,

«Εἶθε ἡδυνάμην ἐγὼ ὑμᾶς πεί-
 σαι Χριστιανούς γενέσθαι»

Οἱ ἀκούσαντες τοῦτο ἀναγέλασαντες
 εἶπον,

«Οὐδὲν ἔχεις τοιοῦτο ποιῆσαι
 ἵνα ζῶντες καῶμεν»,

καὶ ὁ Πιόνιος

«χειρόν ἐστι πολὺ ἀποθανόν-
 τας καυθῆναι».

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμειδίασεν ἡ
 Σαβίνα. Ὁ Πολέμων καὶ οἱ μετ'
 αὐτοῦ «Γελάς ;» τῆ εἶπον, ἐκείνη
 δὲ ἀπήντησεν. «Ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ,
 ναί· Χριστιανοὶ γὰρ ἔσμεν· ὅσοι
 γὰρ εἰς Χριστὸν πιστεύουσιν ἀδι-
 στάκτως γελάσουσιν ἐν χαρᾷ αἰδίῳ». Λέγουσιν αὐτῇ οἱ πεπωρωμένοι «Σὺ
 μὲν οὖν ὁ οὐ θέλεις μέλλεις πάσχειν·
 αἱ γὰρ μὴ ἐπιθύουσαι εἰς πορνεῖον
 ἴστανται», ἡ δὲ εἶπεν ἐν θαυμασιω-
 τάτῃ πεποιθήσει καὶ ἀγιότητι «τῷ
 ἀγίῳ Θεῷ μελήσει περὶ τούτου» !

Ἀφίσας τὴν Σαβίναν ὁ Πολέμων
 στρέφεται πάλιν πρὸς τὸν Πιόνιον,
 ἐξακολουθῶν τὰς ματαίας ἀποπεί-

ρας, ἵνα πείσῃ αὐτὸν, ἀμετάπειστον παραμένοντα, καὶ λέγει,

«*Πείσθητι ἡμῖν Πιόνιε*»,
ὁ Πιόνιος εἶπεν,
«*Κεκέλευσαι ἢ πείθειν ἢ κολάζειν· οὐ πείθεις, κόλαζε*».

Οἱ λόγοι τοῦ Πιονίου ἐφάνησαν βαρεῖς εἰς τὸν Πολέμονα, ὅθεν μετὰ τινος ὀργῆς λέγει οὗτος

«*Ἐπίθυσον, Πιόνιε*»,
καὶ ὁ Πιόνιος ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὠμολόγησε,

«*Χριστιανός εἰμι*».
᾿Ωσεὶ δὲ μὴ ἐννοῶν ὁ Πολέμων ἢ καὶ μὴ γνωρίζων τὰ κατὰ τὸν Χριστιανισμόν ἐπερωτᾷ

«*Ποῖον Θεὸν σέβῃ;*»
Πιόνιος, εἶπεν,
«*Τὸν Θεὸν τὸν παντοκράτορα, τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς καὶ πάντας ἡμᾶς, ὃς παρέχει ἡμῖν πάντα πλουσίως, ὃν ἐγνώκαμεν διὰ τοῦ Λόγου αὐτοῦ Χριστοῦ*».

Οὕτω δ' ἐπιτομώτατα καὶ σαφέστατα παρέστησεν ὁ Πιόνιος τὴν ὁμολογίαν πίστεως, ἐπὶ τοῦ θεμελιώδους δόγματος τοῦ Χριστιανισμοῦ στηρίζας αὐτήν. Ἄλλ' ὁ Πολέμων ποιεῖται τὸ ὕστατον διάβημα προτείνων τῷ Πιονίῳ μετρίαν τινὰ καὶ εὐκόλον πρᾶξιν

«*Ἐπίθυσον οὖν κἂν τῷ Αὐτοκράτορι*»,
ὅμως ἤκουσε παρὰ τοῦ Πιονίου,
«*Ἐγὼ ἀνθρώπῳ οὐκ ἐπιθῶω, Χριστιανὸς γὰρ εἰμι*».

Διὰ πάντων τούτων κατεδηλώθη σαφῶς ὅτι ὁ Πιόνιος ἔμενεν ἀκλόνητος ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει, στερεὰν ἔχων ἀπόφασιν νὰ θυσιασθῇ ὑπὲρ αὐτῆς. Τούτων ἕνεκα ὁ Πολέμων προέβη εἰς τακτικὴν διαδικασίαν κατὰ τοὺς νομικοὺς τύπους, τοῦ γραμματέως γράφοντος τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις, γενομένας ὡς ἑξῆς :

— «*Τίς λέγῃ;*»
— «*Πιόνιος*».
— «*Χριστιανὸς εἶ;*»
— «*Ναί*».
— «*Ποίᾳ Ἐκκλησίᾳ;*»
— «*Τῆς καθολικῆς· οὔτε γὰρ ἐστὶν ἄλλη παρὰ τῷ Χριστῷ*».

Μετὰ τὴν κατάθεσιν ταύτην τοῦ Πιονίου στρέφεται ὁ Πολέμων πρὸς τὴν Σαβίναν. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶχε μυστικὴν ἱστορίαν, γνωστὴν εἰς τὸν στενὸν κύκλον τῶν Χριστιανῶν τῆς Σμύρνης. Ἦτο δούλη τῆς Σμυρναίας δεσποίνης Πολίτης φανατικῆς ἐθνικῆς. Ἡ δούλη Σαβίνα ἦτο χριστιανὴ καὶ διὰ τοῦτο ἢ δεσποινὶς αὐτῆς, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Γορδιανοῦ, ἐζήτηε νὰ πείσῃ αὐτὴν εἰς ἀλλαξοπιστίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Σαβίνα ἔμενε σταθερὰ ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ, ἢ φανατικῆς δέσποινα αὐτῆς Πολίτη ἐξώρισε δεσμίαν εἰς τὰ ὄρη, πιθανῶς εἰς κτημάτι αὐτῆς. Τοῦτο μαθόντες οἱ Χριστιανοὶ κατώρθωσαν μυστικῶς νὰ φυγαδεύσωσιν αὐτὴν καὶ νὰ τὴν παραδώσωσιν εἰς τὸν Πιόνιον, παρὰ τῷ ὁποίῳ εὐρίσκετο, ὡς εἶδομεν, ἢ

Σαβίνα καθ' ἣν ἡμέραν συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Πολέμονος μετὰ τοῦ Πιονίου καὶ τοῦ Ἀσκληπιάδου. Ἴνα δὲ μὴ γνωσθῇ καὶ ἀποδοθῇ πάλιν ἐκ νέου εἰς τὴν τυραννικὴν αὐτῆς καὶ φανατικὴν δέσποιναν ὁ Πιόνιος τῇ συνέστησε νὰ μὴ εἴπῃ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν τὸ πραγματικὸν αὐτῆς ὄνομα, ἀλλὰ νὰ ὀνομάσῃ ἑαυτὴν Θεοδότην. Τοῦτο ἐπραξε κατὰ τὴν ἀνάκρισιν, διεξαχθεῖσαν ὡς ἑξῆς :

— «*Τίς λέγῃ;*»
— «*Θεοδότη*».
— «*Χριστιανὴ εἶ;*»
— «*Ναί, Χριστιανὴ εἰμι*».
— «*Ποίᾳ Ἐκκλησίᾳ;*»
— «*Τῆς καθολικῆς*».
— «*Τὸν Θεὸν τὸν παντοκράτορα, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ πάντας ἡμᾶς, ὃν ἐγνώκαμεν διὰ τοῦ Λόγου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ*».

Ἡ Σαβίνα διὰ τῆς ὁμολογίας αὐτῆς ταύτης ἐπανελάβεν αὐτολεξεί τὴν προηγουμένως ὑπὸ τοῦ Πιονίου διατυπωθεῖσαν διδασκαλίαν, ἀλλ' ὁ Πολέμων, ὡς πλείστοι ἄλλοι ἐθνικοί, οὐδὲν εἶχε νὰ μάθῃ περὶ τοιαύτης διδασκαλίας, μὴ ἐνδιαφερόμενος. Τοῦτο ἀπεδείχθη ἔτι σαφέστερον ἐκ τῆς ἀνακρίσεως τοῦ Ἀσκληπιάδου, πρὸς ὃν ἐστράφη ὁ Πολέμων, ὑποβαλὼν κατὰ τὸν τύπον τὰς αὐτὰς ἐρωτήσεις.

— «*Τίς λέγῃ;*»
— «*Ἀσκληπιάδης*».
— «*Χριστιανὸς εἶ;*»

— «*Ναί*».
— «*Ποίᾳ Ἐκκλησίᾳ;*»
— «*Τῆς καθολικῆς*».
— «*Τίνα σέβῃ;*»
— «*Τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν*».
— «*Οὗτος οὖν ἄλλος ἐστίν;*»
— «*Οὐχί, ἀλλ' ὁ αὐτός, ὃν καὶ αὐτοὶ εἰρήκασιν*».

Ὁ Πιόνιος καὶ ἡ Σαβίνα εἶπον «Ἰησοῦν Χριστόν», ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀσκληπιάδης μετέλλαξεν, ὅπως τυχαίως, τὴν σειρὰν τῶν λέξεων, ὁ ὅπως ἀδιάφορος Πολέμων ἐνόμισεν ὅτι πρόκειται περὶ ἄλλου τινός, μὴ θελήσας εἰλικρινῶς νὰ ἐξετάσῃ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐχ ἦττον ἢ ὁμολογία τῶν Χριστιανῶν μαρτύρων μετὰ τὰς νομικὰς διατυπώσεις συνεπήγετο τὴν καταδίκην αὐτῶν, διέταξε δ' ὁ Πολέμων τὴν εἰς τὴν φυλακὴν ἀπαγωγὴν αὐτῶν.

Πλήθος τότε λαοῦ ἄπειρον ἐπηκολούθησε τὴν συνοδείαν ἐκείνην πληρῶσαν καὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὰς παρόδους. Σκηναὶ δὲ συγκινητικώταται καὶ διάλογοι ἐπηκολούθησαν μεταξὺ τοῦ Πιονίου καὶ τοῦ λαοῦ. Τινὲς ἔλεγον περὶ τοῦ Πιονίου «πῶς δεῖ γλωρὸς ὢν νῦν πυρρὸν ἔχει τὸ πρόσωπον»; θαναμίζοντες τὴν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ χριστιανοῦ ἡρώως διαλάμπουσαν ζωρότητα. Τὰ κύματα τοῦ πλήθους συνωθοῦντο περὶ τοὺς ἀπαγομένους Χριστιανούς, οὕτως ὥστε ἡ Σαβίνα ἐκράτει τὸν Πιόνιον ἀπὸ τῶν ἱματίων, ἵνα μὴ ἀποσπασθῇ. Ἀλλὰ τινες ἐχλεύασαν τὴν ὠραίαν ἐκείνην σκηνὴν, λέγοντες ὅτι

ἐφοβεῖτο ἵνα μὴ «ἀποτίθῃς γένηται», ὡς μικρὸν παιδίον κρατουμένη ἀπὸ τῆς τιθοῦ. Ὑπῆρχον καὶ οἱ φανατικοί, οἵτινες ἤθελον ἀμέσως νὰ θανατωθῶσιν οἱ Χριστιανοί, εἰς δὲ τούτων ἀνεκραύασεν «εἰ μὴ ἐπιθύουσι κολασθῆτωσαν»! Ὁ Πολέμων παρετήρησεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ θέσις καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, ὡς δημοτικοῦ ἀρχοντος, δὲν παρέχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδώσῃ καὶ ἐπιτέλῃ ἀπόφασιν καταδίκης εἰς θάνατον. Ἄλλος πάλιν ἠθέλησε νὰ καταπνίξῃ τὸν φανατισμὸν τοῦ δι' εἰρωνείας, εἰπὼν περὶ τοῦ Ἀσκληπιάδου, «Ἴδετε ἀνθρωπάριον ὑπάγει ἐπιθύσαι». Ἄλλ' ὁ Πιόνιος ἀντέκρουσεν εἰπὼν «Σὺ ψεύδῃ οὐ γὰρ ποιεῖ αὐτό». Ἄλλοι δὲ πάλιν ἔλεγον, ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα χριστιανὸς ἐθυσίασαν εἰς τοὺς θεοὺς. Ὁ γέρον Πιόνιος μετὰ νεανικοῦ θάρρους καὶ πρὸς αὐτοὺς εἶπε «Ἐκαστος ἰδίαν ἔχει προαίρεσιν, τί οὖν πρὸς ἐμέ; ἐγὼ Πιόνιος λέγομαι». Ἐν μέσῳ τῶν διολόγων τούτων ἐξεδηλοῦτο καὶ πολλῶν ἡ λύπη ὅτι τοιοῦτος πεπαιδευμένος καὶ σοφὸς ἀνθρώπος ὠδηγεῖτο εἰς τὰς φυλακὰς καὶ ἔμελλε νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον. Καὶ εἰς τούτους παρετήρησεν ὁ Πιόνιος ὅτι ὄφειλε νὰ παραμείνῃ πιστὸς εἰς τὰς πεποιθήσεις αὐτοῦ, ὑπέμνησε δὲ τοὺς μεγάλους κινδύνους θανάτου τῶν Συμωναίων ἐκ λιμοῦ καὶ ἄλλων κακῶν πρὸ μικροῦ χρόνου, εἰς δὲ τὸν εἰπόντα «Καὶ σὺ σὺν ἡμῖν ἐπέινασας», ἀπήντησε τέλος ὁ

Πιόνιος, «ἐγὼ μετὰ ἐλπίδος τῆς εἰς τὸν Θεόν».

Ὁ συνωστισμὸς τοῦ ὄχλου συνέπνιγε καὶ συνέσφιγγε τοὺς εἰς φυλακὴν ἀπαγομένους Χριστιανούς, οἵτινες τέλος ὠδηγήθησαν εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τοὺς δεσμοφυλάκας παρεδόθησαν. Ἐν τῇ φυλακῇ εὗρον καὶ ἄλλους Χριστιανούς κατακεκλεισμένους, τὸν πρεσβύτερον Λίμμον, τὴν ἀπὸ κόμης Καρίνης Χριστιανὴν Μακεδονίαν καὶ ἓνα ἐκ τῆς αἰρέσεως τῶν Μοντανιστῶν ὀνόματι Εὐτυχιανόν. Ὡς ἦτο δ' ἀκόλουθον οἱ Χριστιανοὶ τῆς Σμύρνης ἐφρόντισαν ν' ἀποσιέλῳσι πρὸς τὸν Πιόνιον καὶ τοὺς λοιποὺς ἐν τῇ φυλακῇ ὁμολογητὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ τροφάς, ἀλλ' ὁ Πιόνιος δὲν ἐδέχετο αὐτὰς λέγων «Ὅτε πλειόνων ἐχρήσομεν οὐδένα ἐβαρῆσαμεν, καὶ ἵν' ὡς ληψόμεθα; Παραδόξως ὁμῶς πως οἱ δεσμοφυλάκες ὠργίσθησαν ἐκ τῆς ἐγκρατείας τοῦ Πιονίου καὶ ἔβαλον αὐτὸν μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς τὸ ἐσώτερον τῆς φυλακῆς μέρος, ἵνα μὴ ἐτυγχάνωσι περιποιήσεως μηδεμιᾶς τῶν Χριστιανῶν καὶ ἐπικοινωνίας πρὸς αὐτοὺς. Διὰ τὴν σκληρότητα ταύτην Ἰουδαῖαν ἔδειξαν στενοχωρίαν οἱ ὁμολογηταί, τοῦ Πιονίου πάντοτε δίδοντος τὸ παράδειγμα. Ἐκεῖ μακρὰν τῶν ἀνθρώπων, ἐν ὕμνοις καὶ προσευχαῖς καὶ διαλέξεσιν εὐρέθησαν εἰς ἀμεσώτεραν πρὸς τὸν Θεὸν ἐπικοινωνίαν. Μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν κατηνύασθη καὶ τῶν δεσμοφυλάκων ὁ ὄργη καὶ ἦχθησαν πάλιν οἱ Χριστιανοί

εἰς τὰ ἔμπροσθεν μέρη τῆς φυλακῆς, δοξάσαντες τὸν Θεόν, διότι εἶχον ἐλευθερίαν νὰ συνδιαλεχθῶσι πρὸς ἀλλήλους καὶ νὰ προσευχηθῶσιν ἡμέρας καὶ νυκτός.

φυλακῇ τὰς προσπαθείας αὐτῶν, ὅπως μεταπέσωσι τὸν Πιόνιον, ἀλλὰ παρέσχον μόνον εἰς τὸν Χριστιανὸν Πρεσβύτερον ἀφορμὰς θαυμασίων λόγων. Ἐκ τῶν Χριστιανῶν

ΕΚ ΤΗΣ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΟΥ ΙΜΒΡΟΥ

ΑΣΤΕΓΟΙ ΕΝ Τῷ ΧΩΡΙῷ ΑΓΡΙΑΙῶ

Ἡ ἡσυχία ὁμῶς αὐτῶν διαταράχθη ἐκ τῶν πολλῶν ἐπισκέψεων τῶν Ἑθνικῶν καὶ τῶν Χριστιανῶν. Οἱ Ἑθνικοὶ ἐξηκολούθησαν καὶ ἐν τῇ

προσῆρχοντο πολλοὶ ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἠρνήθησαν τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἐθυσίασαν εἰς τοὺς Θεοὺς, μὴ ὑποστάντες τὴν ὀρμὴν τοῦ διωγμοῦ,

προσῆρχοντο κλαίοντες καὶ ζητοῦν-
τες συγγνώμην παρὰ τοῦ ἐν τῇ φυ-
λακῇ γέροντος Ἰερουσαλὴμ. Συγ-
κεκινημένοι καὶ οὕτως βαθύτατα ἔ-
κλαιεν, ἀποστεινών αὐτοῖς πατρικούς
λόγους, τὴν θλίψιν αὐτοῦ διεκδηλῶν
καὶ τὸν μέγαν τῆς ψυχῆς πόνον ἐπι-
τητῶσαι αὐτῶν. «Καινῇ κολάσει κο-
λάζομαι, ἔλεγε, βλέπων τοὺς μαργα-
ρίτας τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν χοί-
ρων καταπατουμένους». Διὰ Γραφι-
κῶν χωρίων καὶ παραδειγμάτων πε-
ριέγραψε τὴν δημιουργηθεῖσαν ἐν
τῇ Ἐκκλησίᾳ θλιβερὰν κατάστασιν
ἐκ τῆς ἀποστασίας τῶν τέκνων αὐ-
τῆς. Λαβὼν δὲ ἀφορμὴν ἐκ τῶν ἐ-
νεργειῶν τῶν Ἰουδαίων πρὸς παρα-
πλάνησιν τῶν Χριστιανῶν καὶ τῶν
συκοφαντιῶν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ ἀπελογήθη αὐτοῦ, εἰπὼν πρὸς
τοὺς ἄλλοις, «ἤκούσατε ὅτι φασὶν οἱ
Ἰουδαῖοι, ὁ Χριστὸς ἄνθρωπος ἦν
καὶ ἀνεραύσατο ὡς βιοθανῆς. Εἰπά-
ωσαν οὖν ἡμῖν, ποίου βιοθανοῦς
πᾶς ὁ κόσμος ἐπληρώθη; ποίου βι-
οθανοῦς ἀνθρώπου οἱ μαθηταὶ καὶ
ἄλλοι μετ' αὐτοῦ τοσοῦτο ὑπὲρ τοῦ
ὀνόματος τοῦ διδασκάλου αὐτῶν ἀ-
πέθανον;» Τὸ λαμπρὸν τοῦτο καὶ ἔ-
τερα ἐπιχειρήματα προσῆγεν ὁ ἄν-
θρωπος μέλλων μετὰ μικρὸν νὰ ἀ-
ποθάνῃ ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ. Καὶ ταῦτα ἔλεγεν ἐν
τῇ φυλακῇ πρὸς τοὺς συντετριμμέ-
νους Χριστιανούς, οἵτινες δὲν εἶχον

ἴσῃν πρὸς τὸν μελοθάνατον ἐκείνον
ἥρωα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἠθικὴν
δύναμιν νὰ ἐμμείνωσι μέχρι θανά-
του ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει, κατέ-
ληξε δὲ τὸν μακρὸν αὐτοῦ λόγον ὁ
Πιόνιος συστήσας προφύλαξιν ἀπὸ
τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐμβαλὼν τοῖς ὀ-
λισθησασιν ἐλπίδα ὅτι ὁ ἐλεήμων
Θεὸς καὶ πάλιν θὰ δεχθῇ αὐτοὺς
προσερχομένους εἰς τὴν πίστιν, ἔξ ἧς
ἔξέπεσαν. Μετὰ τοῦτο προέτρεψεν
αὐτοὺς νὰ ἐξέλθωσι ταχέως ἐκ τῆς
φυλακῆς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέρ-
χονται εἰς αὐτὴν ὁ νεωκόρος Πολέ-
μων, ὁ ἱπάρχος Θεόφιλος (τυχαίως
ἴσως εὐρεθεὶς ἐν Σμύρνῃ) μετὰ πολ-
λῶν ἄλλων καὶ πολυπληθοῦς ὄχλου,
λέγοντες πρὸς τὸν Πιόνιον, «καὶ τοὺς
λοιποὺς χριστιανούς;» ὅτι ὁ Ἐπίσκο-
πος Εὐκλήμων προσῆνεγκε θυσίαν
εἰς τοὺς θεοὺς, πείσθητε καὶ ὑμεῖς,
σᾶς ἀναμένει ὁ Λέπιδος καὶ ὁ Εὐ-
κλήμων ἐν τῷ ναῷ τῷ Νεμεσεῖω. Ὁ
Πιόνιος εἰς ταῦτα ἀπήντησεν ὅτι οἱ
ἅπαξ εἰς τὴν φυλακὴν βληθέντες ἀκό-
λουθὸν ἔστι νὰ περιμείνωσι τὸν ἀν-
θύπατον, διατὶ λοιπὸν παρανόμως ὁ
Θεόφιλος καὶ ὁ Πολέμων πράττουσιν
ἔργον ἀνῆκον εἰς τὸν ἀνθύπατον, ζη-
τοῦντες δηλονότι νὰ ἐξαγάγωσιν αὐ-
τοὺς ἐκ τῆς φυλακῆς;

(Ἀκολουθεῖ)

ἨΘΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου).

«Ἄλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ» λέγει ὁ πε-
ριπατῶν ἐν μέσῳ τῶν ἐπτὰ λυχνιῶν
τῶν χρυσῶν! Ἔχει τι ἐναντίον τῆς
Ἐκκλησίας; Ἐναντίον μιᾶς τοιαύτης
Ἐκκλησίας; Ἄλλὰ τί δυνάμεθα λο-
γικῶς νὰ περιμένωμεν περιπλέον;
Διδασκαλίαν καθαρωτέραν; Μὴ δὲν
κρατεῖ καὶ διακατέχει ἀνεπάφον τὴν
διδασκαλίαν τοῦ Παύλου, τοῦ Τιμο-
θέου καὶ τοῦ Ἰωάννου;

Μήπως θέλει πειθαρχίαν καὶ ἡθικὴν
αὐστηρότερα; Ἄλλὰ μὴ δὲν ἐμίσησε
τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν; Μήπως
θέλει ἔργα περισσότερα καὶ ἐνεργεῖαν
ἀποστολικὴν εὐρύτεραν; Ἄλλ' αὐ-
τὸς ὁ Κύριος δὲν μαρτυρεῖ ὅτι ἐβά-
στασε τὸ ὄνομά του καὶ δὲν ἐκοπία-
σε; Μήπως ἔστω καὶ κατὰ τι ἠρηνή-
θη καὶ ἀπέκρυψε τὸ ὄνομα τοῦ Χρι-
στοῦ διὰ νὰ ἐλαττώσῃ τὸ βάρος τοῦ
ὀνοείδους; Ὁχι, ὁ Κύριος δὲν ἔχει
τι νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὸ σημεῖον
τοῦτο. Τότε, τί λείπει ἀπὸ τῆς τοι-
αύτης Ἐκκλησίας;

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον λείπει δὲν εἶνε
τόσον ἡ ποσότης τῶν ἔργων ὅσον ἡ
ποιότης. Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐπικρίνει

αὐτὰ τὰ ἔργα, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τῶν
ἔργων. Τὸ σῶμα εἶνε ἀνεπάφον, οὐ-
δεμία λειτουργία εἶνε ἀνεσταλμένη,
ὀφθαλμὸς ἐξησχημένος, ἀλλ' ἀνθρώ-
πινος, δὲν δύναται νὰ ἀνακαλύψῃ ἐν
τῇ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ ἔλλειψιν τινα ἢ
βλάβην ἢ φαινομενικὴν ἀσθένειαν.
Τὸ σῶμα δὲν ἀσθενεῖ, ἀλλ' ἡ ψυχὴ
τοῦ σώματος· τὸ ἐσωτερικὸν πῦρ τεί-
νει νὰ σβεσθῇ. Αὐτὸ τὸ μυστηριῶ-
δες, τὸ ἀκατάληπτον, τὸ μὴ δυνάμε-
νον νὰ ὀρισηθῇ, καὶ αὐτὸ τὸ ὁποῖον
διαφεύγει τὴν ἀνάλυσιν, τὸ ὁποῖον,
ἐν τούτοις εἶνε τόσον πραγματικόν,
τόσον οὐσιῶδες, τόσον ἀπαραίτητον
εἶνε ἡ ζωὴ, ἡ ζωὴ ἡ ἐσωτερικὴ, ἡ
ζωὴ ἡ πνευματικὴ, τῆς ὁποίας ἡ πο-
σότης ἐλαττοῦται. Καὶ ποῖον εἶνε
αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῶν ἔργων, ἡ ψυχὴ
αὕτη τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς ὑ-
πομονῆς, ἡ ζωὴ αὕτη τῆς πίστεως,
αὐτὸ τὸ καὶ, ἄνευ τοῦ ὁποίου τὸ
πᾶν εἶνε μάταιον, τὸ πᾶν εἶνε νεκρὸν
καίτοι ἡ διαγωγή μας καὶ ἡ συμ-
περιφορὰ μας εἶνε ἐξωτερικῶς χρι-
στιανικαί; Εἶνε ἡ ἀγάπη ἢ ἀγάπη
ἡ ἐκκεχυμένη ἐν τῇ καρδίᾳ ὑπὸ τοῦ

Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἡ ἀγάπη διὰ τὰς ψυχάς, ἡ ἀγάπη, ἄνευ τῆς ὁποίας τὰ κάλλιστα ἔργα χάνουσι πᾶσαν ἀξίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ εἶνε βδελύγματα καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας ὡσαύτως, δὲν εἶνε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, καὶ ἐκεῖνος οὐτινος ἢ πίστις μεθιστάνει ὄρη, καὶ ἐκεῖνος ὅστις ψωμίξει τὰ ὑπάρχοντά του εἰς τοὺς πτωχοὺς ἢ παραδίδει τὸ σῶμά του ἵνα καυθῆ.

Ἡ ἀγάπη λείπει ἀπὸ τοὺς χριτιανούς τῆς Ἐφεσου! Καθ' ὅλοκληρίαν; Ὅχι βεβαίως, διότι ἄλλως, ἂν ἀπολύτως ἔλειπε, δὲν θὰ ἐξηγοῦντο αἱ τόσαι ἀρεταί τῆς. Ἡ Ἐφεσος δὲν εἶνε Λαοδικεῖα ἢ κατάστασις τῆς δὲν εἶνε κατάστασις χλιαρότητος ὥστε νὰ ἐμέση αὐτὴν ἀπὸ τοῦ στόματός Του· ὅμως θέλει κατασιῆ τοιαύτη, ἂν τὸ νόσημα γίνῃ σοβαρώτερον. Ἐτι ὀλιγώτερον εἶνε ἢ κατάστασις τοῦ πνευματικοῦ θανάτου, δι' ὃν μέμφεται τὰς Σάρδεις. Εἰς οἷν κατάστασιν εἶνε ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἐφεσου, ἔχει εἰσέτι περισσοτέραν ἀγάπην ἢ ἄλλαι Ἐκκλησίαι ὀλιγώτερον εὐνοηθεῖσαι· ἀλλά, συγκρινομένη πρὸς ἑαυτήν, πρὸς ὅ,τι ἦτο ἐν τῇ ἀρχῇ (διότι οὕτω κρίνει ὁ Ἰησοῦς Χριστός), ὑπέστη ἀπωλείας, ἀρχίζει νὰ παρακαμάζῃ, δὲν ἔχει τὴν πρώτην ἀγάπην.

Ποῦ ἄρα γε πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν τὴν πνευματικὴν ταύτην ἀβαρίαν; Ἴσως εἰς τὸν μέγαν ζῆλον διὰ τὰς θεολογικὰς συζητήσεις ὅπως

συμβαίνει ὡς ἐλὶ τὸ πλεῖστον νὰ περιορίζονται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς συζητήσεις τὰς πνευματικὰς καὶ νὰ ἀπομακρύνονται τῆς πράξεως; Ἴσως εἰς τὴν μεγάλην καὶ ὑπὲρ τὸ δέον ἀσκητικὴν αὐστηρότητα; Πᾶσα ἐκκλησία, πᾶσα ἐποχὴ ἢ πᾶν ἄτομον κελημένον εἰς ἀγῶνά τινα ἢ εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τοῦ περιορισμοῦ τῶν κατὰ τὴν ἰσχύον διατρέχει μεγάλους πνευματικὰς κινδύνους. Θὰ ἦτο ἀνανδρία νὰ θελήσωμεν νὰ ἀποφύγωμεν ἐν τοιοῦτον ἱερὸν ἔργον, ἀλλὰ συνάμα καὶ ἐλαφρότης νὰ ἀρηθῶμεν τοὺς κινδύνους.

Ἄνευ ἀνανεώσεως τῆς ἐπικοινωνίας ἡμῶν μετ' Ἐκείνου, ὅστις εἶνε ἀγάπη, ὅσον καὶ ἀγιότης καὶ ἀλήθεια, κατὰ τὰς πολυαρίθμους ταύτας συγκρούσεις τὸ ἔλαιον τῆς ἀγάπης ἐξατμίζεται ταχέως· ὁ ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ καλοῦ ζῆλος καθίσταται ἄγονος καὶ καταθλιπτικός· ἢ σταθερότης εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἰδέας μας ἐκφυλίζεται εἰς ἀκαμψίαν καὶ σκληρότητα καὶ μᾶς κάμνει νὰ πτήσωμεν μὲν πρὸ τῶν ἰσχυρῶν καὶ δυνατῶν τῆς ἡμέρας, νὰ κολακεύωμεν τὰ πάθη καὶ τὰς ἀδυναμίας των, νὰ παρορῶμεν δὲ καὶ νὰ παραθεωρῶμεν καὶ νὰ συντριβῶμεν ὑπεροπτικῶς τοὺς ἀδυνάτους, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ πονῶμεν διὰ τὴν ἀσθένειαν καὶ ἀδυναμίαν των, ἢ ἐπαγρῦπνησις ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν μεταβάλλεται εἰς δυσπιστίαν καὶ τότε παντοῦ διαβλέπομεν μοχθηρίαν καὶ κικίαν· συγγέομεν εἰς τὸ αὐτὸ μῖσος

τόντε ἀμαρτωλὸν καὶ τὴν ἀμαρτίαν, στιγματίζοντες καὶ ποδοπατοῦντες· καὶ πρόσωπα καὶ πράξεις· λησμονοῦμεν τὴν ἀγίαν συμπάθειαν τοῦ

τῇ Β' πρὸς Τιμόθ. ἐπιστολῇ ὁ ἀπόστολος Παῦλος σημειώνει τὸν κίνδυνον τοῦτον ἐπανειλημμένως, ἐν οἷς μεταξὺ ἄλλων λέγει: «Τὰς δὲ μω-

ΕΚ ΤΗΣ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΟΥ ΙΜΒΡΟΥ

Η ΕΚΦΟΡΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚ ΣΜΥΡΝΗΣ ΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΩΝ ΒΟΗΘΗΜΑΤΩΝ

Χριστοῦ καὶ ἡ πραότης, μεθ' ἧς ὀφείλομεν νὰ ἐπιπλήττωμεν ἀντικαθίσταται μὲ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν πικρίαν.

Ἴσως καὶ ἡ Ἐφεσος προέκοψεν εἰς τὸν σκόπελον τοῦτον. Ἐν

ὅρας καὶ ἀπαιδεύτους ζητήσεις παιδοῦ, εἰδὼς ὅτι γενιῶσι μάχας· δούλον δὲ Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι, ἀλλ' ἥπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικόν, ἀειξικακόν, ἐν πραότητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους,

μήποτε δὴ αὐτοῖς ὁ Θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας, καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ἐξωγημένοι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ Ἐκείνου θέλημα». (Β', Τιμόθ. 23-26).

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῆς εἰδικῆς ταύτης αἰτίας, ἄλλη τις γενικωτέρα αἰτία, ἐπιφέρει ἀλανθαστως τὴν ἐλάττωσιν ταύτην τῆς ἀγάπης, τὴν πτώσιν ταύτην ὡς τὴν χαρακτηρίζει ἡ ἐπιστολή, ἂν δὲν ἐξουδετερώνηται. Ἡ αἰτία αὕτη εἶνε ἀπλούστατα ὁ χρόνος, ὁ χρόνος ὅστις προσβάλλει τὸ πᾶν, ὅστις φθείρει τὸ πᾶν, ὅστις ὑτιδώνει τὸ πᾶν, ἐκτὸς ἐὰν δι' ἀντιδράσεως δραστηρίας καὶ ἀκαταπαύστου, ἡ καρδία καὶ ἡ θέλησις ὑπερνικήσωσι τὴν ἐιέργειάν του.

Ἀφιέμενος εἰς ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἀγαθοῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀκολουθεῖ τὸν διαγραφέντα αὐτῷ δρόμον· ἀντὶ τὸ ἐξακολουθεῖ ἐξυψούμενος μᾶλλον καταπίπτει. Ὁ ἄνθρωπος, ὡς λέγει πολὺ ἀληθῶς ὁ Vinei, τείνει διαρκῶς εἰς τὴν κατὰ πτωσιν. Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ χριστιανῷ, ἂν δυνάμεις τις ἀνωτέρα τοῦ νόμου τούτου τῆς ἠθικῆς βαρύτητος δὲν τὸν ἀνυψώνη συνεχῶς πρὸς τὰ ἄνω, τὸ βάρος τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου ἔλκει πρὸς τὴν πτώσιν καὶ αὐτὸν τὸν ἀναγεννημένον ἄνθρωπον στερούμενον τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ. Ἐντεῦθεν ἡ ἀναγκαιότης τῆς διαρκείας ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀλήθεια τῆς πανηγυρικῆς δηλώσεως

του. «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν, μείνατε ἐν ἐμοί», καίτοι καὶ καθ' ὃν χρόνον μένομεν ἐν τῷ Χριστῷ, ἡ πνευματικὴ ζωὴ κατακαθίζει ἢ ἐλαττοῦται πάραυτα· ζῆλος, χαρὰ χριστιανική, εὐσέβεια, πῦρ Πνευματικόν, ὅλαι αὐταὶ αἱ χάριτες παρακμάζουσι καὶ ἐξαλείφονται ταχέως. Τότε, κατὰ συνήθειαν κληθεῖσαν, ἐκ καθήκοντος πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἢ πρὸς τὸν πλησίον ἐξακολουθοῦμεν τὰ ἴδια ἔργα χωρὶς νὰ προσδώσῃ τι τὴν μυστικὴν καταστροφὴν μας, ἀλλ' ὁ χυμὸς τῶν ἔργων τούτων, ἡ ψυχὴ αὐτῶν, ἄνευ τῆς ὁποίας ταῦτα εἶνε πτώματα ἢ βδελύγματα διὰ τὸν Θεόν, ὅλη αὐτὴ ἡ λεπτοφυῆς ἐσωτερικὴ ζωὴ θέλει προσβληθῆ μέχρῃ ὅτου ἐξαντληθῇ καθ' ὅλοκληρίαν, ἂν δὲν θεραπεύσωμεν τὸ κακὸν ταχέως.

Ἄν ἡ Ἐφεσος δὲ διέφυγε τὴν ἐπενέργειαν ταύτην τοῦ χρόνου, τοῦτο συνέβη διότι τὰ μέλη τῆς δὲν ἐστομοῦντο ἐπαρκῶς ἐν τῇ κοινῇ ἢ τῇ ἀτομικῇ προσευχῇ. Ἐπανεπαύθησαν κατὰ τι ἐπὶ τῶν πρώτων ἐπιτυχιῶν των, ἐπὶ τῶν εὐλογιῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβον προηγουμένως. Δὲν ἐπληροῦντο πάντοτε Πνεύματος (Ἐφ. Ε', 18), ἀλλὰ τὸ ἐλύπουν πολλάκις (Ἐφ. Δ', 30) χωρὶς νὰ ἐπανερχῶνται ταχέως εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τότε ἡ ἀγάπη ἠλαττώθη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

Γ. Κ. ΠΑΣΧΑΛΗΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΤΩΝ ΝΥΚΤΕΡ. ΘΡΗΣΚ. ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ
ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ,

Καθ' ἐκάστην Τρίτην ἐν τῇ Σχολῇ τοῦ Τιμίου Προδρόμου (Σχοιναδικὰ) ὁ ἐλλόγιμος κ. Πέτρος Κατσιναβάκης θὰ ἐμιλήσῃ περὶ διαφόρων Κοινωνικῶν Θεμάτων.

Καθ' ἐκάστην Τετάρτην ἐν τῇ Χητσαντωνεῖφ σχολῇ, τῆς ἐνορίας τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ὁ ἐλλόγιμος κ. Βασίλειος Εὐθυμίου θὰ διδάξῃ Χριστιανικὴν ἠθικὴν καὶ δὴ περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Καθ' ἐκάστην Πέμπτην, ἐν τῇ σχολῇ τῆς ἐνορίας τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης ὁ ἐλλόγιμος κ. Πέτρος Κατσιναβάκης θὰ διδάξῃ Κατήχησιν.

Καθ' ἐκάστην Παρασκευὴν ἐν τῇ σχολῇ τῆς ἐνορίας τοῦ ἁγίου Τρύφωνος ὁ ἐλλόγιμος κ. Βασίλειος Εὐθυμίου θὰ διδάξῃ Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν μετὰ πρακτικῆς ἐφαρμογῆς.

Ἔσρα ἐνάρξεως τῶν ὡς ἄνω μαθημάτων ἡ 6 1)2 μ. μ.

Οἱ ἱεροκήρυκες τῆς «Εὐσεβείας» συνιδρύθη καθ' ἐκάστην ἑβδομάδα ἐκδιδομένη καὶ ἐν τῷ «Γ. Πολυκάρπῳ» καὶ ταῖς ἐγγυρῶσις ἐφημερίσι δημοσιευμένῳ προγράμματι θὰ κηρύττωσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τὴν προῖαν ἐκάστης Κυριακῆς τὴν δὲ 3ην μ. μ. ὦραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας θὰ γίνηται ὑπ' αὐτῶν Κυριακὸν μάθημα ἐν ἑκκλησίᾳ ἐν ταῖς διαφόροις ἐνοριακαῖς Σχολαῖς.

Κατὰ τὴν ὡς ἄνω ἐρισθεῖσαν μετμεσημβρινὴν ὄραν ἐκάστης Κυριακῆς ὁ ἐλλόγιμος κ. Ἀνδρέας Κουρνιακῆς θέλει διδάσκει ἐκ περιτροπῆς ἐν ταῖς σχολαῖς ἁγ. Νικολάου καὶ ἁγ. Τρύφωνος.

Ὁ ἐκ νῶν ἱεροκήρυκων τῆς «Εὐσεβείας» ἱερολογ. κ. Γρηγόριος Ὁρφανίδης θὰ εἶνε ἀπολλευστικῶς διὰ τὰ ἅπ' Ἐκκλησίας προῖνα Ἐρητύματα τῆς Κυριακῆς.

Οἱ ἱεροκήρυκες τῆς «Εὐσεβείας» κατὰ πᾶν Σάββατον εἰς τὸ ἐργαστάριον τῶν ἀπόρων καὶ εἰς διαφόρους σχολὰς, δριστησομένης συνιδρύθῃ ἐκδοθησομένη ἰδιαίτερον προγράμματι, θὰ ἐρμηνεύωσιν εἰς ἐπίκοον πάντων τῶν μαθητῶν τὸ Θεῖον καὶ Ἱερόν Εὐαγγέλιον.

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ
ὑπὸ

ΓΡΗΓ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Ἐκκλησ. Φάρου» καὶ τοῦ «Πενταίου» Ἀλεξανδρείας κ. Γρ. Πιπαμικαὴλ ἐδημοσίευσε κατ' αὐτὰς βιβλίον εἰς ἄκρον ἐνδικέρον ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον. Ἐν αὐτῷ ἐκτίθενται τὰ διάφορα εἶδη τῶν περιεργωτάτων πνευματικῶν πειραμάτων, ἡ ἱστορία τοῦ Πνευματισμοῦ, ἡ ἐρμηνεία τῶν φαινομένων του καὶ ἡ φιλοσοφία του. Τὸ σύστημα τοῦ Πνευματισμοῦ μετὰ ταῦτα ἀναλύεται, μετὰ δὲ τὴν φιλοσοφικὴν του ἐξέτασιν ἀντιπαροβάλλεται πρὸς τὸν Χριστιανισμόν καὶ δριζέται ποῖα εἶνε ἡ θέσις τοῦ Πνευματισμοῦ ἀπέναντι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ἀποτελούμενον ἐκ σελίδων 172, εἶνε τὸ πρῶτον ἑλληνιστὶ δημοσιευόμενον συστηματικὸν περὶ Πνευματισμοῦ δημοσίευμα, πληρέστατα διαφωτίζον τὸν ἀναγνώστην ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ζητημάτων καὶ ἀποτελοῦν κατ' ἐσοχὴν τερπνὴν καὶ διδασκτικὸν ἀνάγνωσμα διὰ πάντα φιλαναγνώστην καὶ φιλομαθῆ.

Ἐδρισκεται παρὰ τῷ συγγραφεῖ (Direction du «Phare Ecclésiastique»), Α-

Alexandrie, Rue Gessi Pacha 10) ἢ ἐν τῷ Πατριαρχεικῷ Τυπογραφείῳ, τιμᾶται δὲ φρ. 3,50,

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Σεβ. ἅγιον Καισαρείας κ. κ. Ἄμβρόσιον (Καισαρείαν).—**Α. Σεβ. ἅγιον Θεσσαλονίκης κ. κ. Γεννάδιον (Θεσσαλονίκην).**—**Α. Σεβ. ἅγιον Βελλᾶς καὶ Κονίτσης κ. κ. Σπυριδῶνα (Κόνιτσαν).**—**Α. Σεβ. ἅγιον Τυρολόης κ. κ. Χρυσόστομον (Τυρολόην).**—**Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Δωρόθεον Ν. Δουκάκην (περιοδεύοντα).**—**Αἰδεσιμώτατον Οἰκονόμον κ. Νικόλαον Α. Δήμου (Μάλκatzε).**—**Ἱερολογ. Ἱεροδιάκονον κ. Μεγαλὴν Πετρίδην (Μουρσαλί), καὶ Κους Παναγιώτην Ἱατρόπουλον (Χάλκην—Κων)πόλεως) καὶ Ἰωάννην Περίδην (Κῶν).** Ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς. — **Αἰδεσιμώτατον Παπᾶ Θεόδωρον Χ. Κουτσουπνέλλην (Πολυχνῖτον—Μιτυλήνης).** Ἐπιστολήν καὶ χρήματα ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἐλλείπον φυλλάδιον ἀπεστάλη ταχυδρομικῶς. — **Κους Θεόδωρον Ν. Καραχάλην καὶ Ἀγγελάκην Ἀγγελιοπλάστην (40 Ἐκκλησίας).** Συνεμορφώθημεν ἐδηγτικῶς ὑμῶν.—**Αἰδεσιμώτατον Ἡρωτοπρεσβύτερον κ. Κωνσταντῖνον Καλλινικόν (Μάντσεστερ—Ἀγγλίας) καὶ κ. Γεώργιον Παπᾶ Ἰωαννίδην (Καβάλλαν).** Ἐλλείποντα φυλλάδιον ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟῦ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀδριον Κυριακὴν 30 Σεπτεμβρίου οἱ Ἱεροκήρυκες τῆς Θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

ἽΟ Ἱερολογ. κ. Γε. Ὁρφανίδης π. μ. ἐν τῷ ἐν Βουτζῆ Ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου.

ἽΟ ἑλλόγ. κ. Π. Κατσιναβάκης π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ ἁγ. Νικολάου, μ. μ. δὲ ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Δημητρίου.

ἽΟ ἑλλόγ. κ. Β. Εὐθύμιος π.μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. (Ἄνω Συναϊκίας) μ. μ. δὲ ἐν τῇ σχολῇ Τιμίτου προδρόμου (Σχοινάδικα),

ἽΟ ἑλλόγ. κ. Ἀνδρ. Κουρνιακτῆς μ. μ. ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Τρύφωνος.

ΣΗΜ. Τὸ ἐν ταῖς σχολαῖς κήρυγμα ἀρχεται τὴν 3ην ὥραν μ.μ.

ΠΛΕΙΟΔΟΣΙΑ

Τίθεται εἰς πλειοδοσίαν ἢ μίσθωσις ὀκτὼ (ἄριθ. 8) μαγαζείων, εἴτε ἐν συνόλῳ εἴτε ἐνὸς ἐκάστου κατ' ἰδίαν, εὐρισκομέτων εἰς τὸ ἰσόγαίον τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Ρόδων ἀνεγειρομένου κτηρίου τῆς θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας».

Προσκαλοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅπως μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. ὑποβάλωσι τὰς προσφορὰς αὐτῶν ἐν τῶς φακέλλων ἐνσφραγίστων πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς «Εὐσεβείας».

Σμύρνη τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1912

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνη	Γρ. ἀργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις.	»	30
» τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	7
» Ἀμερικῇ	φρ. χρ.	10

ἽΥπεύθυνος : Π Γ ΔΟΥΚΕΔΔΗΣ = ἽΕκ τοῦ τυπογραφείου Ο ΕΡΜΗΣ.